

FØR & NÅ

Før var Tasta *skikkelig* på landet. I dag er det ikke fullt så mye gårdsdrift lenger, og slett ikke så mange originale bygninger heller, sånn som løer, hønsehus, stabbur, eldhus, revegårder, kraftfôrlagre, maskinhus, sykkelverksteder, skomakere, isenkramhandler (iskrem?), telefonsentraler, bedehus, ungdomshus, hermetikfabrikker, båtbyggerier, sildoljefabrikker, bakerier, slakthus, smier, metallstøperier, lensmannskontorer, postkontorer, hjørnebutikker og handelslag!

Tasta før i tiå

Ongane på Tasta hadde goe tid te leg før i tiå. Me gjekk bare på skolen aenkver dag! Legeplassen vår strekte seg fra bygrensen, langs Tastasjøen te Dusavigå øve te Stokkavatnet og Eskelandsskogen – Mississippiskogen så byongane kald'an. Der legte me indianarar, snekra kanoar og bygde hytter. Midt gjønå dette området gjekk Randbergveien. Han kløyvde verden i to, med Byhaugen, Vølstadmarkene og Nedre Tasta på den eina sidå og Veden, Kalhammaren og Tastasjøen på den andra. Randbergveien va óg ein fine legeplass, han va den einaste veien på Tasta så va asfalterte. Der hoppte me tau, hinkte spel, lekte tikken og slo ball. Når vårsolå va komt i gang, hende det at me bare låg der og nøyd varmen, luktå og tilverelsen. Ein og aen gang kunne det komma diltande ein bonde med hest og kjerra. Då rolde me oss

bare te sides. I dag e du heldige hvis du klare å kryssa Randbergveien med livet i behold!

Ferdiglagde legeplasser – med disser, klatrestativ, rutsjebanar, sandkassar og andre ting – fantes ikkje. Det me hadde, va trer å klatra og bygga hytter i, marker å slå ball og spela fotball på, gader å lega i, vatn å bada i, "rompepyttar" (med rompetroll) te å seila på med småbådar me lagte, og veier å singla på (et singleband va ein sykkel felg uden spiler så me trillde med ein pinne).

Eller me gjekk på stylter. Og så konne me holda gjømmelegen, bytta iddisar, dona med mynter, klinka med mabliskuler, holda boksen av, polti og røvar, mor får eg lov, siste par ud, fange fri eller krigsleger. Av og te fekk "dredongane" óg ver med – "på kjød og flesk".

Me va øve alt, og me kjende kver mark, kver stein, kvert tre. Me hadde øvesikt øve adle pyttar, kumyrer og vatn kor me kunne seila, vassa og bada. Me kjende bagveiene, krinkelkrogane og baggårdane bere enn gadene. Og me glømde oss vekk, kom for seint hjem, fekk skjenn og kalde middagar – ja, någen ganger husarrest. Me visst' ikkje kva fritidsproblemer va!

Inge Bø

(teksten er et sammendrag fra Va det bere før då alt va møyje verre? Revidert utgave med nye fortellinger 2017).

Foto: Birgit Bø

Ongane i gadå.